

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. O.**, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. MV-96342-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 2. 6. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. MV-96342-3/SO-2012, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „prvostupňový orgán“) ze dne 6. 6. 2012, č. j. OAM-25214-30/DP-

2011. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který dle ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, v účinném znění pro projednávanou věc (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě z důvodu nedostavení se bez omluvy na předvolání správního orgánu prvního stupně k výsledku.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Žalobce má za to, že závěry správního orgánu prvního stupně jsou nesprávné s ohledem na ustanovení § 144 odst. 3 a ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „správní řád“). Žalobce tvrdí, že má právo, jako vyzvaného účastníka řízení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, seznámit nejen se spisovým materiálem, který je podkladem pro vydání rozhodnutí, ale současně též právo být seznámen alespoň rámcově s důvody pro postup dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, který správní orgány v řízení zahájeném na žádost používají v případě, kdy shledají důvody pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení. Dle žalobce došlo ke zjevnému vzniku nedůvodných rozdílů takového rozhodnutí v obdobné věci dle ustanovení § 144 správního řádu, čímž došlo k porušení základních zásad správního řízení a k porušení základních lidských práv. Další námitka žalobce směřuje k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde orgán prvního stupně opírá svůj zamítavý výrok o ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde považuje termín „pohovor“ a „výslech“ za synonyma. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasí a uvádí, že výsledkem se zjišťuje skutečný stav věci dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a pohovor je institutem hmotněprávním, kterým správní orgán zajišťuje podklady pro vydání rozhodnutí (dotázání se na skutečný účel pobytu) ve smyslu ustanovení § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce není možné směšovat a libovolně zaměňovat dva různé instituty, které mají odlišné následky v případě nedostavení se.

III. Vyjádření žalovaného

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 29. 9. 2014 navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný uvádí k námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně byl ve smyslu ustanovení § 144 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu povinen seznámit žalobce před vydáním rozhodnutí ve věci alespoň rámcově s důvody pro postup dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a dle rozsudku Krajského soudu v Brně nemá povinnost seznamovat účastníka správního řízení se závěry, k nimž na základě hodnocení podkladů, s nimiž účastníka řízení seznamuje, ve svém rozhodnutí teprve dospěje. Ke směšování pojmů odkazuje žalovaný na rozhodnutí Městského soudu v Praze, ze kterého vyplývá, že výkladem pojmu pohovor a výslech lze dospět k závěru, že se jedná o jedno a totéž – o způsob, kterým správní úřad zajišťuje bezprostředně od účastníka řízení informace, které buď samy o sobě nevyplývají z obsahu žádosti a příloh k ní přiložených, nebo jsou nezbytné pro jejich ověření či doplnění.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[4] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem mlčky vyjádřili souhlas.

[5] Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 14. 3. 2011 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[6] Prvostupňový orgán dne 23. 3. 2012 vyzval žalobce předvoláním č. j. OAM-25214-23/DP-2011 k dostavení se dne 12. 4. 2012 ve 13:30 hodin na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky na adresu Hněvkovského 30/65, 617 00 Brno *k výsledku ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců* v rámci správního řízení o žádosti žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán vyrozuměl o konání výsledku i zástupce žalobce dne 23. 3. 2012. Předvolání k výsledku obsahovalo poučení, že v případě, že se účastník nedostaví bez vážného důvodu, bude jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta podle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Současně mu v případě, že se náležitě neomluví, může být uložena pořádková pokuta až do výše 50.000 Kč dle ustanovení § 62 odst. 1 správního řádu, nebo může být předveden Policií ČR dle ustanovení § 60 správního řádu. V předvolání je taktéž poučení, že výslech bude prováděn v českém jazyce podle ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu a pokud žalobce neovládá český jazyk, má právo na tlumočníka, kterého si musí obstarat na vlastní náklady. Předvolání žalobce prokazatelně převzal dne 2. 4. 2012. Dne 12. 4. 2012 referentka bezpečnosti státu vyhotovila úřední záznam, kterým dokládá nedostavení se žalobce bez omluvy k výsledku (č. j. OAM-25214-25/DP-2011), ke kterému byl dle zákona předvolán.

[7] Dne 16. 4. 2012 správní orgán vyrozumíval žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě osmi dnů. Dne 20. 4. 2012 byl sepsán protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 22. 5. 2012 byla správnímu orgánu zaslána žalobcem žádost o vstřícnost a žádost o sdělení konkrétních důvodů postupu správního orgánu pro rozhodnutí dle ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu. Správní orgán zaslal dne 1. 6. 2012 odpověď, ve které sděluje, že ustanovení § 36 odst. 2 správního řádu opravňuje účastníka k tomu, aby mu byly sděleny informace o řízení, nikoliv o právu účastníka řízení znát obsah rozhodnutí před jeho vydáním. Dne 4. 6. 2012 bylo vydáno rozhodnutí č. j. OAM-25214-30/DP-2011, kterým prvostupňový orgán zamítl žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož se nedostavil k pohovoru. Žalobce dne 16. 6. 2012 doručil správnímu orgánu odvolání.

[8] Spor v projednávané věci mezi účastníky řízení tkví ve vymezení obsahu pojmu pohovor a výslech v rámci zákona o pobytu cizinců. Dále tkví spor v otázce, zda má žalobce právo na informace o řízení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a jaké a následně v otázce, zda měl správní orgán dle právních předpisů právo na zamítnutí žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt z důvodu jeho nedostavení se na výslech bez náležité omluvy.

[9] K žádosti o dlouhodobý pobyt se vztahuje ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců, kde je důvodem pro neudělení dlouhodobého víza nedostavení se k *pohovoru*. Ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvádí, že správní orgán *vyslechne* účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci. Ustanovení § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vymezuje *pohovor* jako institut ke zjištění bližších skutečností uváděného pobytu na území.

[10] Žalobce namítá, že nelze zaměňovat pojmy *pohovor* a *výslech* v rámci zákona o pobytu cizinců. K námitce zdejší soud uvádí, že přestože se jedná, v rámci předmětného právního předpisu, o dva různé instituty, výkladem obsahu těchto pojmů v předmětné věci lze dospět k závěru, že se *jedná o obdobný způsob*, jak správní orgán zjišťuje bezprostředně od účastníka správního řízení informace, které buď nevyplyvají ze žádosti a správního spisu nebo jsou nezbytné pro doplnění žádosti. Odlišení zdejší soud spatřuje ve formě a způsobu, jak informace správní orgán od účastníka získává (viz např. Městský soud v Praze rozhodnutí ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010-41).

[11] Z praxe správních orgánů a v rámci zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že pojmy pohovor a výslech jsou používány často jako synonyma. Ze samotného zákona vyplývá, že pohovor a výslech jsou *obsahově obdobnými pojmy*. Oba pojmy vymezují totéž, a to zjištění informací od účastníka řízení. Pro provedení výslechu jsou však stanoveny přísnější podmínky, jako je poučení před samotným provedením výslechu, povinnost účastníka řízení vypovídat pravdivě a povinnost nic nezamlčet.

[12] Zásadní pro posouzení námitky žalobce ale v tomto případě je, jakou informaci, chtěl správní orgán od žalobce získat. V případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání musí správní orgán dospět k přesvědčení, že žádost je podána oprávněně a tvrzení v ní obsažená jsou pravdivá. Za účelem zjištění pravdivosti uvedených údajů, je proto zcela na místě, aby se účastník dostavil ke správnímu orgánu, aby bylo možno v konfrontaci s žadatelem uvedené skutečnosti ověřit. Bez toho, aby tyto odpovědi bylo možno považovat za pravdivé, a bez toho, aby správní orgán získal dostatečné přesvědčení o tom, že žadatel žádné podstatné skutečnosti nezamlčel, by tento úkon v řízení o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu v České republice neměl žádný význam.

[13] Proto přesto, že je v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uveden pro tento úkon správního orgánu pojem *pohovor*, lze na základě systematiky a smyslu zákona dospět k závěru, že je tím myšlen zároveň i výslech. K tomuto závěru dospěl soud proto, že se jedná o zásadní získání informací, které jsou nutné ke zjištění pravdivosti informací v žádosti,

kteřé pokud se zjistí, že jsou uvedeny žadatelem nepravdivě, vedou k zamítnutí samotné žádosti.

[14] Správní orgán nemá jinou možnost k ověření informací obsažených v žádosti, než výslech žadatele. Důležitost přítomnosti žadatele u výslechu nelze více zdůraznit, než výslovným poučením o následcích v případě nedostavení se žadatele k výslechu (neboť to znamená odmítnutí spolupráce se správním orgánem, která je v bytostném zájmu žadatele usilujícího o získání pobytu na území ČR).

[15] Pokud by soud připustil, že by ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců mělo být aplikováno pouze pro pohovory, docházelo by v případě rozhodování o pobytu cizinců ke zcela absurdním důsledkům, kdy by správní orgán zamítal žádost o dlouhodobý pobyt z důvodu že se nedostaví na *pohovor* (který je procesně „mírnějším“ a méně formalizovaným způsobem získání informací od žadatele), a v případě nedostavení se k *výslechu* týkající se dlouhodobých víz (jako formalizovaného úkonu správního orgánu se zákonnými podmínkami a následky), by možnost zamítnutí žádosti z důvodu nedostavení se bez omluvy, neměl.

[16] U dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců umožňujících zamítnutí žádosti ze zákonem uvedených důvodů je například v ustanovení § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jako důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu uvedeno pouze nedostavení se k *výslechu*. Ustanovení § 87e u žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu a u žádosti dle ustanovení § 87k zákona o pobytu cizinců se jedná o tentýž případ a to, že je pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu uvedeno pouze nedostavení se k *výslechu*. Systematika zákona zvolená zákonodárcem je v tomto případě nepochopitelná a nekonzistentní. Zdejší soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze a je nutné aplikovat i u *výslechu*.

[17] Zdejší soud následně posuzoval, zda listina obsahuje veškeré náležitosti, a zda je z ní zřejmé, jaké by případné nedostavení se, na správním orgánem určené místo v určený čas, mělo důsledky. **Zásadní je skutečný obsah poučení**, kterého se účastníku řízení dostalo a na jeho faktickou činnost ve správním řízení. Žalobce se měl dostavit dne 12. 4. 2012 ve 13:30 na pracoviště odboru azylové a migrační politiky MV ČR na adrese Hněvkovského 30/65, 617 Brno, k výslechu ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Předvolání obsahuje poučení, které jasně upozorňuje na zamítnutí žádosti, v případě, že se žalobce nedostaví k výslechu, spolu s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přestože byl žalobce poučen o případném následku nedostavení se, k výslechu k úkonu se nedostavil.

[18] Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl předvolán k výslechu a to, že ve výroku zamítavého prvostupňového rozhodnutí je uveden pojem pohovor, je zcela bezpředmětné. Záměna slov, u kterých je jejich obsah jasný a stejný v rámci zákona o pobytu cizinců, nemůže způsobit nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Z obsahu předvolání vyplývá, že se jedná o výslech dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které

uvádí, že *správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území*, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Žalobce se bez omluvy nedostavil na výslech, přičemž byl poučen o důsledcích takového jednání. Z výše uvedeného je tudíž zřejmé, že žalobce o následku zamítnutí žádosti věděl, jelikož byl poučen. Žalovaný jednal v souladu se zákonem a zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zamítl z důvodu oprávněného, přičemž zdejší soud konstatuje, že žalobce měl možnost případného doručení a doplnění omluvy, kterou však správní orgán neobdržel.

[19] Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců opravňuje správní orgán k neudělení povolení a zamítnutí žádosti v případě, že se cizinec na požádání nedostaví k pohovoru ve stanovené lhůtě. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců lze použít na základě ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců i na žádosti týkající se povolení o dlouhodobý pobyt. Zdejší soud tak konstatuje, že správní orgán postupoval dle zákonem stanovených podmínek pro zamítnutí žádosti, přičemž v postupu správního orgánu zdejší soud nespatřuje žádné pochybení.

[20] Další námitka žalobce směřuje proti postupu správního orgánu u žádosti žalobce o sdělení konkrétního důvodu dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, z kterého zamítl žádost o dlouhodobý pobyt. Žalobce má za to, že žalovaný postupoval nesprávně. Nesprávnost závěru spatřuje zejména s ohledem na ustanovení § 144 odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Dle ustanovení § 144 odst. 3 správního řádu lze v řízení s velkým počtem účastníků výzvu nahradit zveřejněním konceptu výrokové části a odůvodnění rozhodnutí s uvedením, v jaké lhůtě, kde a jakým způsobem lze proti konceptu podávat námítky a navrhopvat doplnění řízení. Dle žalobce z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu vyplývá, že právo účastníka řízení je nejen se seznámit se spisovým materiálem, ale současně být seznámen alespoň rámcově s důvody pro postup dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

[21] Zdejší soud k výše uvedené námitce uvádí, že ustanovení § 144 odst. 3 správního řádu není ustanovením, které stanovuje povinnost správního orgánu, jedná se pouze o možnost, kterou v tomto případě správní orgán nevyužil a především zdejší soud zdůrazňuje, že se jedná o případy v řízení s velkým počtem účastníků. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce správní orgán vyzval k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí na základě vyrozumění ze dne 16. 4. 2012. Správní orgán tak nijak nepochybil a žalobce vyzval k případnému doplnění a seznámení se s podklady, tudíž nijak nezasáhl nebo nepotlačil jeho právo k vyjádření se. Dále zdejší soud uvádí, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu neslouží ke zjišťování postupu a detailního odůvodnění, z jakých důvodů správní orgán dojde k výroku rozhodnutí, které teprve vydá. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu umožňuje účastníku řízení nahlédnout do spisu před rozhodnutím k dosavadnímu zjištěnému skutkovému stavu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl

doplnění. Jedná se o možnost účastníka uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, 303/2004 Sb. NSS). Dále z judikatury vyplývá, že k vyjádření účastníka řízení není předkládán koncept rozhodnutí, které bude teprve orgánem vydáváno. Správní orgán nemá povinnost seznamovat účastníka řízení se závěry, ke kterým teprve dospěje a popisovat přesný postup a úvahy, které ho ke konečnému závěru vedou, když ještě nedošlo ke konečnému rozhodnutí (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007-153, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS č. 2077/2010 Sb.).

[22] Soud po zvážení všech zjištěných skutečností dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s platnými předpisy. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 14. 3. 2011 o povolení k dlouhodobému pobytu, kde důvodem pro zastavení řízení byla ta skutečnost, že se žalobce nedostavil na základě předvolání k pohovoru dle ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Předvolání obsahuje veškeré náležitosti spolu s poučením o případných následcích nedostavení se. Je zřejmé, že je na cizinci (žalobci), aby dostál svých povinností v případě, že má zájem dlouhodobě pobývat na území České republiky a doložit alespoň omluvu, z jakého důvodu se nedostavil, v případě, že stále trvá na podané žádosti.

[23] Důvody, které vedly správní orgány k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR jsou jasné a přesvědčivé. Podle názoru soudu je dostatečně prokázáno, že zamítl žádost v souladu s příslušným ustanovením zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný neměl jinou možnost, než odvolání zamítnout a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdit.

[24] Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že v projednávané věci proběhlo řízení v souladu s platnými právními předpisy a tudíž žalobní námitky nebyly shledány důvodnými. V posuzované věci nedošlo postupem správních úřadů obou stupňů k tomu, že správní řízení bylo zatíženo takovou vadou, v důsledku které by byl namístež závěr o tom, že žalobce byl zkrácen na svých právech.

V. Shrnutí a náklady řízení

[25] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu